

[Alfred Jensen.]

de allerfleste her i Danmark ikke kan udholde den tanke, at nazismen skal have lov til at vokse sig stærk og udgøre en trusel mod vort land og mod andre nabolande. Jeg vil endvidere tro, at de fleste af vore landsmænd er modstandere af, at vore unge mennesker skal indgå i tropestyrker side om side med tyske nazister — og det bliver jo resultatet, hvis man får held til at gennemføre genoprustningen af Tyskland. Jeg vil endvidere tro, at de allerfleste danske skatteydere — og det er dog hovedparten af den danske befolkning — nu synes, at der, ikke mindst under de givne omstændigheder, er betalt nok til udsendelse af besættelsesstyrker til Tyskland, og at tidspunktet derfor må være inde til at sige nej.

Til disse betænkeligheder, som jeg ved stedse større kredse nærer, kommer naturligvis også den almindelige ængstelse over den seneste udvikling i udenrigspolitikken. Det er almindelig kendt, at der ikke er nogen afspænding i verdenssituationen, efter at MacArthur er blevet hjemkaldt, at der tværtimod agiteres mere for en krigsudvidelse i Østen end før hans hjemkomst, og der er ingen tvivl om, at frygten for en ny krig er større nu, end den før har været. Jeg forstår så udmærket godt, at frygten er stor. Vi ved jo, hvilke virkninger en sådan krig vil få, og under sådanne omstændigheder er det nødvendigt, at man tager vor udenrigspolitik op til overvejelse, og specielt at vi også gør det ved dette lovforslags behandling. Vi vil anbefale, at man nøje overvejer, om ikke det er rimeligt at følge de henstillinger, som både det ærede medlem hr. Johs. Christiansen og det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) har gjort om, at man kalder styrkerne tilbage for at tilkendegive, at vi ikke ønsker at være med i det spil længere.

Med disse ord vil jeg anbefale ærede medlemmer, at de stemmer imod lovforslaget.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg takker de ærede medlemmer hr. Poul Hansen (Kalundborg), hr. Hans Conrad Koefoed og hr. Norup for deres tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne overfor det ærede medlem hr. Norup understrege — hvad jeg også sagde i fremsættelsestalen i går, og hvad der også er anført i bemærkningerne til lovforslaget —, at den ændring, der sker i denne overenskomst i forhold til tidligere, er, at man får mere præcist udtrykt, hvorledes stillingen er for den chef, vi har for de danske styrker, idet man nu får under-

streget, at den danske chef for kontingentet underlægges den britiske højkommisær på samme måde, som den britiske Rhinhærchef er underlagt højkommisæren, medens den danske chef i forholdet til den britiske Rhinhærchef forhandler med og er underlagt ham med hensyn til de besættelsesopgaver, den danske styrke kan komme til at udføre. Derimod har man med hensyn til kommandovejen i tilfælde af krigsmæssige operationer eller forberedelser hertil tilvejebragt den ordning, at den danske chef i så henseende er underlagt den nordeuropæiske region ud fra den betragtning, at de styrker, han råder over i en sådan situation, udelukkende skal anvendes til forsvar af vort eget land.

Disse betragtninger fører over i den problemstilling, som de ærede medlemmer hr. Johs. Christiansen, hr. Hans Hansen (Rørby) og hr. Alfred Jensen var inde på. Som vi også har understreget fra et betydeligt flertals side under behandlingen af den rigsdagsbeslutning, hvormed vi tiltrådte oprettelsen af den vesteuropæiske hær under en fælles chef, er forholdet det, at de danske og norske styrker, som står syd for vor egen grænse, forsvarsmæssigt, beredskabsmæssigt, har en i hvert fald lige så stor effektivitet, som hvis de var anbragt i Danmark selv. Derom kan der slet ingen diskussion være. Det er klart, at i den nuværende situation giver den geografiske placering, de danske styrker har, som forsvar og som øjeblikkeligt beredskab overfor de opgaver, der kunne komme til at foreligge, styrkerne en mindst lige så stor værdi, som hvis man havde dem stående herhjemme, i Jylland eller på øerne. Man må ikke glemme, at hele dette spørgsmål nu må vurderes på en anden og mere aktuel baggrund end tidligere. Derfor foreslår man overenskomsten forlænget et år endnu, for at man kan afvente en afklaring på visse af de problemer, som man i øjeblikket tumler med indenfor det vesteuropæiske forsvar for de forskellige dele af den lange front i Vesteuropa. Jeg kan derfor ikke gå ind for den tanke, at man skulle nøjes med at forlænge denne overenskomst for en måned og derefter bede om at få styrkerne trukket hjem. Det vil der efter min mening ikke være nogen som helst begrundelse for i øjeblikket, idet man altså må anerkende den forudsætning, ud fra hvilken jeg argumenterer: at beredskabet i Danmark ikke bliver forringet ved, at man umiddelbart udenfor landets grænser har en stående styrke af den nuværende størrelse.

Rigsdagen har truffet beslutning om, at de i Tyskland stationerede danske styrker